

Miluješ Pána Ježíše? *Jan 21,1-19*

Stává se, že náš vztah ke Kristu utrpí vážné rány. Právě to se přihodilo Petrovi. Před Ježíšovým zatčením se holedbal, že by byl se svým Mistrem ochoten jít i do vězení a na smrt (L 22,31-34; J 13,36-38). Když se však dostal do situace, kdy mu tyto dvě věci skutečně hrozily, selhal. Třikrát zapřel, že vůbec Ježíše zná (Mt 26,69-75; Mk 14,66-72; L 22,54-62; J 18,15-18.25-27). Petr si určitě o sobě nemyslel, že by byl něčeho takového schopen. Pán Ježíš ale znal svého apoštola lépe, a tak Petrovo selhání předvídal. I my se dostáváme do situací, kdy Ježíše zapíráme. Snad většinou ne slovy, ale spíš svým jednáním. Zachováme se v naprostém rozporu s tím, čemu věříme. Zachováme se v naprostém rozporu s tím, jak jsme se ráno modlili, nebo jak jsme ve shromáždění zpívali. I my, podobně jako Petr, můžeme v určitou chvíli věřit, že Pána Ježíše milujeme nade vše, že bychom pro něho byli schopni obětovat všechno. Pak se dostaneme do situace, kdy se po nás chce třeba jen maličkost, a my vybuchneme. Utrhneme se na manželku, na manžela, na děti, nebo nakopneme psa. Někdy může jít o tak závažné selhání, že máme pocit, jakoby se nám zhroutil svět. Křesťanský autor Gordon MacDonald napsal: „Já sám patřím mezi lidi zhrouceného světa, protože jsem před několika lety zradil naši manželskou smlouvu. Zbytek svého života musím prožít s vědomím, že jsem způsobil hluboký zármutek své manželce, svým dětem, svým přátelům a jiným lidem, kteří mi po léta důvěřovali.“¹ Než kohout zakokrhal, Petrův vztah k Ježíši jakoby zemřel. I náš vztah ke Kristu někdy umírá či skomírá. Dobrou zprávou však je, že může být znovu vzkříšen. Prožil to Petr. Prožil to Gordon MacDonald. Můžeme to prožít i my.

Druhého dne po sobotě Pán Ježíš křísil své přátelství s Petrem. Setkání se Vzkříšeným. Rozhovor se Vzkříšeným. Přímý kontakt se Vzkříšeným. To vedlo k nápravě vztahu Petra k jeho Pánu. To vedlo k zacelení ran, které tento vztah utrpěl. S námi to nebude jiné. Potřikrát se zde Pán Ježíš Petra ptá, zda ho miluje. Je to nápadná narážka na Petrovo trojí zapření. Třikrát Petr Ježíše zapřel, třikrát má nyní prohlásit, že Ježíše miluje. Když zapíral, ohříval se u ohně. I nyní je u ohně. K zapření došlo ráno před kokrháním kohouta. I nyní je ráno. Ježíš dává Petrovi možnost obnovit jejich vzájemné přátelství. Stejnou možnost dává Vzkříšený opakovaně i nám. Právě díky tomu, že Ježíš žije, můžeme svůj vztah k němu neustále obnovovat. I po našich selháních můžeme bez okolků znovu kontaktovat toho, kdo za nás zemřel i vstal. Petr Pánu Ježíši třikrát řekl, že ho miluje. Jeho slova tu už ale nezní tak sebevědomě, jako v noci, kdy byl Pán zrazen. Pán Ježíš Petrovi ukazuje, jak tuto lásku projevit: Má se

¹ Gordon MacDonald, *Obnova zhrouceného světa*, str. 9; Návrat domů, Praha 2006

starat o lidi, kteří v Ježíše uvěří. Petrova láska ke Kristu se měla projevit v jeho jednání s těmi, za které Ježíš jako dobrý pastýř položil svůj život. Měl je sytit Božím slovem. Měl je podepírat ve víře. Chránit je před špatnými duchovními vlivy. Měl být posilou svým bratřím (srov. L 22,32). Veškerá opravdu dobrá služba lidem vyplývá z našeho vztahu k Pánu Ježíši. Miluješ Pána Ježíše? To je hlavní otázka našeho života. (Mohla by mít i významnou podotázku: „Jaká jsou dvě nebo tři nejdůležitější témata tvého světa?“²) V březnu 1875 se hoch Alois Adlof, budoucí významný kazatel naší církve, v Hořicích poprvé setkal s americkým misionářem Edwinem A. Adamsem. Adams se tehdy Adlofa lámanou češtinou zeptal, má-li Pána Ježíše rád. „Ta Adamsova otázka: *Máš Pána Ježíše rád?* provázela pak Adlofa po celý život. Utkvěla mu hluboko v mysli. A po létech už jako kazatel ji kladl při každé příležitosti, často mladým lidem u dveří modlitebny, kde se po shromáždění loučil. Osobní vztah k Pánu Ježíši Kristu se mu stal základem vši jeho teologie a kazatelské práce.“³ Naše láska ke Kristu se projeví službou lidem. Služba přitom není jen kázání, modlitba, evangelizace, ... Celý náš život má a může být službou Pánu Ježíši. Kdo miluje Pána Ježíše, může pečovat o své děti jako o děti Boží. Kdo miluje Pána Ježíše, může dělat svou práci, jako by ji dělal pro samotného Pána (srov. Ko 3,23). Klíčový je osobní vztah každého z nás k Pánu Ježíši. A pokud náš vztah k němu skomírá, může být vzkříšen, v upřímném rozhovoru s ním.

Když Pán Ježíš před svým zatčením mluvil s Petrem, sdělil mu: „*Kam já jdu, tam mne nyní následovat nemůžeš; budeš mne však následovat později.*“ (J 13,36 ČEP) Tehdy ještě nepřišel čas, aby Petr následoval Krista až do bodu utrpení a smrti. Ježíšovou smrtí a vzkříšením však Bůh vytvořil předpoklady k tomu, aby to bylo možné. Na učedníky byl posléze seslán Duch svatý. Z Petra se stal jiný, odvážný, člověk (viz Sk 2,1-4,22). Sám by jistě vždy utekl. Ovšem s Ježíšem a v Ježíši byl neohrožený. Z mimobiblických pramenů se dovídáme, že Petr byl ukřižován v Římě, patrně roku 64. Na vlastní žádost byl prý ukřižován hlavou dolů, neboť se necítil být hoden toho, aby byl ukřižován stejně jako jeho Pán. Kdysi bylo období, kdy si Petr řídil život sám. I Ježíše chtěl pravděpodobně následovat po svém. Měla ale přijít doba, kdy jeho život povede Duch svatý. Měl se stát součástí Božího dění. Měl se stát součástí událostí, které už sám nebude moci kontrolovat, ale bude je kontrolovat Bůh. V našich životech mohou být období, kdy jsme jakýmisi duchovními všeználky. Téměř bychom Bohu radili co, kdy a jak má dělat. Pak ale přijde chvíle, kdy zjistíme, že naše *samostatné* úsilí nejenže je neplodné, ale přímo škodlivé. Takové chvíle jsou pro nás příležitostí podvolit se Božímu vedení. A když se podvolíme, pak se i skrze naše životy může oslavit Kristus.

² Gordon MacDonald, *Obnova zhrouteného světa*, str. 16; Návrat domů, Praha 2006

³ Alois Adlof, str. 37, Církev bratrská, Praha 2012